

Із книжки "Вулиця закоханих дерев"

Анатолій Кичинський

Із книжки "Вулиця закоханих дерев" (К.: Молодь, 1976).

ЩАСТЯ

Я знаю щастя – трудне, чоловіче.
Заради нього, певно, ми й жили.
Щоб людям чесно глянути у вічі,
А руки синові були як дві бджоли.
І щоб мій степ
Не зміг без лемеша,
Як я не зміг без тебе, Україно...
Щоб виростало щастя мого сина
Таврійським хлібом,
Сіллю Сиваша...

СОНЕТ

Папери хай полежать на столі.
То – суєта
Ходімо в ліс, братове,
До вічної травинки на розмову
Й до щебету в осінньому гіллі.

Ходімо в степ, де пісня жайворова
Провисне в серце пам'яттю землі,
Як високо у пtiчому крилі
Займеться вогник нашої любові.

Ходім туди, де в маревній імлі
Ріка пливе крізь тишу вечорову...
Посидьмо хвилю – не заради лову –
Над плином, що од віку не змілів.

...Нам за столом бракує вірних слів.

Отож ходім, брати, до первослова.

ЖИВА І СКОШЕНА ТЕЧЕ В МЕНІ ТРАВА

...А буде так:

принишкнуть дерева –

і всесвіт мовби нерухомим стане.

І я відчую вперше і востаннє:

жива і скошена тече в мені трава...

Таки не все в житті було даремним.

Моєї мислі пружна тятива

дала політ і рікам, і деревам.

Лиш я не знав, як пристрасно і ревно

жива і скошена текла в мені трава

жагучою зеленою рікою.

Глибока хвиля, чую, під рукою.

Висока хвиля в серце заплива!

Хмеліє і світліє голова.

Й радіє, що нема їй супокою.

Жива і скошена тече в мені трава,

лиш потім — вічно — наді мною...

СЕРПЕНЬ

У синіх затінках жадана прохолода

І дух землі в настояній траві.

Ви чуєте?

Листочки неживі

Поволі опускаються на воду.

Спішать авто на пляжні береги,

Тече асфальт під шинами,

як літепло.

Мені ж несила відірвать ноги

Од берега,

де стало менше

літа...

Крізь пам'ятну бузкову каламуть,

на диво всім,

колись мене покличе
твое нестерпно знадливе обличчя
і руки голубливі позовуть.
І я піду.
На диво всім, піду.
Хоч тут немає ані краплі дива.
Буває ж так:
шукаємо біду
там, де колись
щасливими ходили.